

hilversum 3

periodiek van de st. -Iudgeruskweekschool

inhoud

- pag. 2 nieuws uit de senaat
pag. 3 in memoriam frater
Gonzales
pag. 5 de doortocht
pag. 7 karikaturen
pag. 9 het geweer in de aanslag
pag. 10 groen
pag. 11 de ontgroening
(à tort et à travers)
pag. 12 ontgroening in woord en beeld
pag. 14 bij ons aan tafel
pag. 15 zwerftocht door Ierland
pag. 17 sportparade
pag. 19 aan de abonnees
pag. 20 kweekjes rijm- en
kronkelpaden
pag. 21 zo maar iets
pag. 22 O.K. nieuws
pag. 23 wo sind Sie geblieben? -
puzzel
pag. 24 kronieken

ch. younge
hoofdredacteur

th. v. ree
redacteur

g. eysink
redacteur

a. mombarg
sportredacteur

h. hugen
illustrator

k. v. os
typist

corr. adres

oude amersfoortseweg 79

hilversum

gironummer 202936

16e jaargang no. 3

oktober 1963

Nieuws uit de senaat

herop studenten.

De ontgroening is weer voorbij. Slingers, haren en neuzen zijn aangeveegd en de foto-albums bijgevuld. De nieuwe groep is onderhand ingeburgerd en evenals wij allen gewend aan de nieuwe omgeving en lessen, die de jaarlijkse verandering van klas of leerkring met zich meebrengt. We zijn weer in ons gewone doen. De uitga-ve van dit blad is er een bewijs van.

De zaken lopen dikwijls anders dan ze gepland zijn. Door de drukte van dé nog steeds "hangende" sportdag met de Thomas Morus kweekschool uit Rotterdam is de aan-gekondigde openbare senaatsvergadering naar een latere datum verschoven. De nood-zakelijke statutenregeling vordert slechts langzaam. Zoiets is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Het ligt in de bedoeling de voorlopige grondregels, zoals die reeds ge-deeltelijk door ons zijn opgesteld, scholair te bespreken. De tegemoetkoming in de kosten bij het bezoeken van culturele aangelegenheden of ander culturele activitei-ten zal waarschijnlijk met behulp van knipkaarten geschieden. We hopen dat dit niet lang meer zal duren.

De langverwachte culturele Jeugdpasspoorten voor Hilversum zijn uitgeschreven. Van de 100 kaarten die voorlopig werden uitgereikt, kunnen na loting 40 jongens van onze kweekschool, die een kaart hebben gekregen, profiteren. De leeszaal is een punt waar ook nog eens over gedacht moet worden. Als deze "kom-mervolle" toestand blijft verergeren, is het misschien beter de sjoelbak maar weer terug te halen. In elk geval, wil ze nog leeszaal blijven, dan zijn veranderingen nood-zakelijk.

Wat de sportdag met de Rotterdamse kweekschool betreft, we hopen dat dit na jaar alsnog een geschikte dag zal kunnen worden gevonden. Mocht dit niet lukken, dan kan dit altijd nog het volgend voorjaar geschieden. Maar zover is het nog niet. Hier-tussen ligt nog een periode waarin de Senaat het beslist niet zonder ieders medewer-king kan stellen.

Geef je medewerking, zoals dat tijdens de ontgroening is gebeurd door de manier waarop wij allen hebben gespeeld. Vooral de houding van de vijfde cursus hierbij is zeer te waarderen. Wij hopen dat dit zo mag blijven en dat ze een voorbeeld zal zijn voor anderen.

Namens de Senaat,
H. Brockman.

IN MEMORIAM

FRATER GONZALES

De foto op het bidprentje geeft zijn geheim niet prijs. Het haar is, zoals ik het altijd heb gekend, "en brosse" geknipt; het kon zelfs niet slordig zitten, het toonde ook nooit de minste zwier. Achter de grote brillenglazen kijken de ogen recht en open in de lens, van twinkelen is geen sprake. Om de mond en de neus is even de aanzet tot een glimlach. Een ordelijk man, een ernstig man, streng in de plooi, nu en dan toch overvallen door een luide, open lach, soms met een satyrieke inslag. Hij was wel sterk doordrongen van het betrekkelijke in al het aardse; hij stond op zijn hoede voor nieuwe dingen en opvattingen en wanneer die zich met een zeker bravour aankondigden, stond hij meteen tot de tanden gewapend. Hij zweeg dan in alle talen of ging zich een moment te buiten in een striemende snier. Heel vaak was hij in zijn werk verzonken, precisie-werk, dat geen afleiding duldde. Als je hem dan iets vragen of zeggen moest, wachtte je op het ogenblik dat je er even tussen kon schieten, bang om de concentratie te doorbreken van zó een in het werk verslonden man. Zijn zin voor orde en nauwkeurigheid stempelden hem tot een man die men veel kon toevertrouwen. Hij wist precies waar de dingen lagen, hij was allerlei ambtelijke zaken en formaliteiten op de hoogte. Wanneer je over een oud-leerling in het nabije of verre verleden iets wilde weten, dan bracht hij het in minder dan geen tijd te voorschijn.

Zijn archief was bijzonder volledig, je kwam zelden vergeefs om een inlichting. Zijn zin voor orde bleef niet tot de dingen en tot zijn eigenlijke werk beperkt. Van de jongens die zich met een klein verzoek tot hem richtten op de lerarenkamer, eiste hij correctheid en goede manieren. Wie niet met "twee woorden" sprak, was meteen lucht voor hem. Hij gaf lesjes in wellevendheid zonder veel te zeggen: Maar het ging er in!

Maar wat zegt dit alles over aard en wezen van Frater Gonzales: het zijn een paar oppervlakkige schetslijnen, die ieder terstond opvielen. Het andere, het dieperliggende: zijn goedheid, zijn hulpvaardigheid, zijn meeleven, - daar liep hij niet mee te koop. Wie het ondervonden hebben - en dat zijn er niet weinigen - voelden, dat met Frater Gonzales een gemoedswarm mens was heengegaan, toen na de vakantie zijn stoel achter het bureau leegstond. Zijn heengaan was ook zo onverwacht, zo zonder aankondiging. In de eerste helft van de vakantie heb ik hem nog een paar maal ontmoet. Eén keer, toen hij een veel jongere nicht met haar man door de kweekschool leidde en wij grappen stonden te maken bij een trapopgang. Een andere keer, toen hij mij verraste met een blijk van hartelijke vriendschap, toen er voor mij een uiterst soepele lesrooster werd ontworpen.

Voor zijn leerlingen uit het verste verleden - nog van voor de eerste wereldoorlog - had hij een bijzondere belangstelling. Wat deed het hem goed een bezoek te krijgen van een Ludgeriaan uit de jaargang 1912, die andere wegen was gegaan, een merkwaardige carrière had gemaakt en die daar nu in levende lijve opeens voor hem stond. Dan kende hij ook geen terughoudendheid of bangelijke achterdocht; zo'n ontmoeting was een gebeurtenis, waarover hij later uitvoerig sprak.

Wat hij achter zijn bureau aan werk verzet heeft op een leeftijd, dat anderen een *dolce far niente* welkom is, daar weet Fr. Directeur en daar weten zijn collega's van mee te praten. Van het kalligrafisch werk met de kroontjespen tot het rusteloos tikken op de schrijfmachine, het vermenigvuldigen van teksten zowel als het stuk voor stuk schrijven van adressen op enveloppen: hij gaf zich er aan met onverzwakte ijver. Het puzzlen was, aan het bureau, zijn enige ontspanning en ook dat deed hij met een geconcentreerde, weliswaar ingehouden, drift.

En toch. . . . ik val weer op mijn eerste zin terug: het portret geeft zijn geheim niet prijs. Het geheim tussen zijn Heer en zijn eigen nederigheid. Achter dit nauwgezette leven van leraar en administrateur moet een sterk innerlijk leven zijn schuilgegaan, dat zich bij hem vooral als gebedsleven uitte.

Toen hij onverwacht geroepen werd - wij hadden hem stiekem een zéér hoge leeftijd toegedacht - stond hij bereid. Wat hem bond aan deze aarde, de ontplooiing van de Congregatie, waarvan hij getuige was geweest, de vriendschap met ouderen en jongeren, de kleine geneugten van een goede sigaar en een uitstapje op zijn tijd: hij heeft het zonder tegenstand prijsgegeven om een grotere vreugde tegemoet te gaan.

DE DOORTOCHT

Goed, laat het absurd zijn, maar de gedachte dat dit alles irreëel was, kwam nu eenmaal niet in me op. Ik heb me laten vervoeren, verzwelgen in de gelukzaligheid van het ogenblik, een moment hoe onwezenlijk het ook mocht zijn, zonder een spoor van aardse menselijkheid. En ik heb erin geloofd, zoals ik er ook nu nog in geloof, in de onsterfelijkheid van het geluk, het geluk van een mens.

Die avond was ik door een raadselachtige kracht, een innerlijke stem wellicht, gedreven naar het strand, om eens alles van me te laten afwaaien. Het waren de lichten van het mens-zijn, het geborneerde kunnen, de gebrekkige lichamelijke en de soms perverse geest. Ik was gekomen om te ademen, te ademen en te turen en uit dit uit-zich-zelf-stijgen nieuwe levenskracht te putten. "Met rondom je niet meer dan lege ruimte zul je de gebondenheid met iedereen en alles goddeels vergeten" had Germain me voorgehouden. Bij voorkeur moest ik het strand opzoeken ofwel een hoge toren. Voor het geval men mij nog verantwoordelijk zou stellen, zou ik me dan of in zee of van de toren moeten werpen, al naar gelang de plaats van het duel. "Je bent laf wanneer je de handschoen niet durft opnemen", had hij gezegd. Maar wie van de enkelen, die hem hadden opgenomen, poetsten die avond nog hun tanden? Zij hadden het duel verloren. De tegenpartij was hun te machtig geweest. Tegen iedereen en alles viel nu eenmaal niet te vechten, dan op je knieën, met je ogen dicht...

Ik herinner me nog, dat ik alleen was die avond. Mijn enige metgezel was een schemerduister, die mij en de zee omhulde als een nevel een bergtop. Het mag dan ongerijmd klinken, maar mijn herinneringsvermogen is te scherp om niet met zekerheid te kunnen hervoorstellen, dat er die avond de zon was, die zich vergrootte, ging wentelen aan de donkere hemel en zich tenslotte transformeerde tot een geweldige

arm, wiens brute kracht de golven deed opzweven tot immense hoogte. Ik werd opgenomen en rees boven alles uit. Van dat ogenblik herinner ik me nog de mateloze vreugde van het losgeraken der aarde. Met haar waren het haar feitelijkheden, die onder mijn voeten weggleeden: dat ik mezelf was, dat ik, dat iedereen... dat alles was zoals op dat ene moment, nog kort tevoren, geprent in de modder, aards slijk, bijna tot stof. Was het dan niet waar, dat het donker was en kil, dat ik omringd was geweest door water, oneindige watermassa's en menselijke onmacht? Even triest en grauw als het ene moment was geweest - de zee was rood - zo licht en sprankelend was het volgende. Opgenomen te zijn door het licht, door het goud der zon, mij tenslotte vereenzelvigend met een jubelend koor van mensen, aanschouwde ik vanuit de ijle turkoois de wereld met haar bewoners, die ik verlaten had.

Ik keek en zag mannen, vrouwen, kinderen, werkend, zingend, dansend, etend, drinkend, beminrend... Rondom mij zweefden op de tonen der muziek wezens, die kelken kwamen aandragen. Kelken met wijn voor de nieuwe gast. Er was vreugde; hoe kan het anders, wanneer alles overspoeld is door het goud der zon. In fluwelen, zwart fluwelen costuums met zilveren knopen, kwam men mij bedienen. Ik hoorde ergens, maar overal muziek; het scheen van beneden te komen, van de aarde, waar de mensheid opging in een gelukkig gemeenschapsweten. Van begin, einde noch hoogtepunt van deze glorie scheen sprake te zijn. Alles was eeuwig...

Die morgen werd ik wakker in dezelfde kamer, dezelfde lichtgroene muren, hetzelfde donkergroene gordijn, hetzelfde schilderij aan de wand en op de vloer dezelfde schoenen.

Het festijn was voorbij; een nieuwe dag kwam door het venster naar binnen. Ik was er blij om. Geen wrange nasmaak vergalde de frisse ochtendwind die me wekte. Nu nog, nog steeds ben ik blij om de nieuwe dag, die elke morgen weer komen gaat. Vjarentwintig uur dat je weer mee mag doen. Meespelen met alle andere mensen in een wereld die we zelf maken. Goed, het is lang donker, er zijn veel ongelukkige momenten, maar aan de andere kant... men moet de tandenborstel weten te hanteren. En al was het een enkel moment in een droom, tenminste dat ogenblik heb ik gezien, dat het verkeerd is, altijd in het donker de zee op te zoeken. Er is ook licht, er is de zon, er zijn de bomen die voor het groen en de mensen die voor het geluk zorgen.

Daarom ben ik blij voor morgen.

En heb ik angst voor overmorgen.

HAN ALSTERS

In een wereld vol cynische spotprenten en cartoons is de karikatuur een dagelijks terugkomende vulling van dagbladen en tijdschriften.

De tijd dat we met een schets een heel volk voor schut konden zetten is echter voorbij.

Bij al wat er dagelijks op de vetgedrukte voorpagina's verschijnt, missen we figuren als Englands John Bull, Amerika's Uncle Sam en Frankrijks Marianne.

Oorzaak hiervan is dat bovengenoemden de personificaties werden van het nationaal karakter, waar iedere staatsburger trots op ging.

Een averechtse uitwerking op de bedoeling der spotters dus.

Op Nederland heeft men alle eeuwen door eveneens spotprenten gemaakt, maar zoveel cynisme kon er toch niet in worden gelegd, of bij iedere rechtgeaarde Nederlander ontlokte het een glimlach van welbehagen. Wij denken hierbij met name aan de talloze spotprenten op de N.H.M. ten tijde der Compagnie, wij denken aan het grote aantal zeerovers die sedert de vier oorlogen hele bladen der Engelse geschiedenisboeken vulden.

Immers, zij ontstonden allen door naijver jegens het kleine landje aan de zee, dat zelfs voor het nachtige Albion niet van wijken wist.

Waren er dagbladen geweest toen Lodewijk XIV laatdunkend over "een volk van visboeren" sprak, men zou zeker niet hebben geschroomd de Zonnekoning aan de Waterlinie te tekenen, moeizaam kauwend op Hollandse Nieuwe.

John Bull, Uncle Sam en Marianne hebben opgehouden te bestaan.

Voor zover ons bekend is er op Nederland na 1949 nooit een dergelijke karikatuur gemaakt. Uitgezonderd dan een van heel recente datum. Hij verscheen in een Engelstalig Indonesisch blad, kort na het persoonlijk inhalen van het eerste Indonesisch schip door Amsterdams - socialistische - burgemeester, en typeert treffend de kunstmatige manier van "betrekkingen verbeteren" onzerzijds.

Voor wij een beschrijving geven van genoemde prent, nemen wij de oorzaken van zijn ontstaan in ogenschouw.

De uitwisseling van studenten is gebleven bij het komen en gaan van Nederlandse studenten naar en van Indonesia. De Indonesiërs bedankten beleefd en gaven als

voorwendsel de komende Afro-Áziatische studentenmeeting op. De leider der Nederlandse delegatie heeft tijdens zijn verblijf in Indonesia laten doorschemeren, dat hij het plebisciet over West-Irian niet langer nodig acht.

De klucht van Royen c. s. weet zich voorlopig gesteund door een goede recensie. Als we hierbij bedenken dat het meest gewaagde showstuk van een Moulin Rouge en Folies Bergère maar net de vijf jaar haalde, dan heeft de heer van Royen niet te klagen; de klucht wordt tot 1969 geprolongeerd en zal voor 72000 papoea's nog wel een tijd langer duren. - In dit opzicht wordt de farce slechts overtroffen door de Amerikaanse Grondwet. -

Het motto "business is business" heeft vanouds ook voor Nederland gegolden, getuige de eens zo bloeiende handel in bruine koffiebonen en zwarte mensen. Wij hebben echter beloofd ons leven te beteren en niet meer te zondigen, het verleden ligt op de kerkhoven begraven; de tranen der natie hebben zich bereids gedroogd en zelfs de kruitdamp der saluutschoten is opgetrokken.

Wij kunnen bogen op een ambassadeur, die is begonnen met een brandschone lei. (Al vergezelt hem onzentwege naast alle waardering en goede wensen de bede zijn werk niet al te veel te baseren op het bezit ervan.) Om ten overvloede onze goede bedoelingen te bewijzen willen wij koste wat kost kredieten verlenen.

Men neemt echter een gereserveerde houding aan en vindt ons nog steeds denken in termen van Batige Saldo's. (Al bestaan er lieden, die de scheutjes tin au sérieux nemen.) Maar nee, wij willen slechts helpen, alleen maar helpen, omdat wij ons nog steeds zo nauw verlonen voelen. Alles kan immers op afbetaling, zelfs het toekomstig rendement!

Daarom noemen wij de aftastende houding kortweg absurd. Niet zo gevoelig alstublieft, oude wonden moeten worden uitgesneden; helen vergt onnodige tijd. En tonen wijzelf niet het beste bewijs van naastenliefde met het zo gastvrije:

"Auch am zehnten Maj
Sind die Zimmer frei?"

Daarin ook is de karikatuur ongepast. Bovendien beantwoordt hij niet aan de standaardis, de averechtse uitwerking blijft uit.

Wat doet de Leeuw in 's hemelsnaam met een lijmstok tussen de klauwen? En die Javaanse Kiekendief, moet hij daar nou persé zo arrogant overheen vliegen? Foei, dat men ons na zoveel blijken van goede wil nog wantrouwt!

Die minister had tóch gelijk: laten we ons vooral maar houden aan Kameroen. En wie weet vangen we daar een nieuwe leeuw: lijmstokken genoeg.

HET GEWEER IN DE AANSLAG

Vanuit alle landstreken waren we bij elkaar gekomen, omdat een ieder hetzelfde doel voor ogen had: de overwinning. We maakten kennis. Spontaan en kritisch. We kenden elkaar niet en wisten dat iedereen wapens zou krijgen om een individuele overwinning te behalen; dat alles wat we van de commandant en van elkaar zouden leren ons dichter bij de overwinning zou brengen. Ieder zocht zijn afdeling op. We leerden veel, want er waren ook veel veteranen. Zo kwam ieder in zijn eigen afdeling en weldra beheerste elk van ons een strijdtaktiek. Wat goed was. Voor de meesten is de voorbereiding nog niet voltooid. Daarom die training, dag in, dag uit.

Alhoewel het in zich een onmogelijkheid is hen naar gelang de voorbereiding in groepen te verdelen - omdat er geen volmaakte uniformiteit is - wil ik toch pogen een groepsgewijze splitsing aan te brengen. Ik ga uit van een algemene lijn van overeenkomst.

Jan hoort bij de groep der opzienbarenden.

Hij ontplooit activiteiten waarvan hij denkt dat deze hem tot het gestelde doel voeren. Hiermee heeft Jan niet alleen de overwinning voor ogen, maar tevens de organisatie daarna. Hij selecteert alle mogelijkheden en leert van anderen waar het hem goeddunkt. Meestal neemt hij zelf het initiatief. Dikwijls zoekt hij alleen de oplossing, en uiteindelijk neemt hij een persoonlijke beslissing. Hij zoekt veel en vindt. Raakt hierdoor nogal eens in moeilijkheden. Hij houdt onvoldoende rekening met zijn opponenten in deze enthousiaste ogenblikken.

Zijn vrienden zijn eerlijke pogers. Begrip blijft daarom, ondanks de onafwendbare meningsverschillen.

Een tweede groep is die der economen.

Janus reken ik bij deze categorie.

Men kan econoom zijn uit ijver. Ook uit gemakzucht. Janus prepareert zich omdat het moet. Zijn doel is de volgende dag. Janus wikt en weegt. Hoe minder inspanning hoe liever. Als iedereen hard werkt is Janus ook hoogst actief. Dan kijkt hij, naar kwantiteit en direct voordeel. Hij verdiept zich niet in problemen. Na een korte poging geeft hij op. En waarom ook niet? Anderen doen het voorbereidend werk. Hij verandert niet gauw van mening. Wanneer de hele groep dit eist, wijzigt hij deze. Trouwens, wie niet?

Een derde groep is die der slachtoffers.

Jean hoort hierbij. Eigenlijk hoort hij in een der voorgaande groepen.

Door toevallige omstandigheden is hij zoekend blijven steken. Nog steeds vervolgt Jean zijn eenzame weg, maar sommigen van zijn afdeling hebben al een plaatsje in groep één, of nog sporadischer, in groep twee gevonden.

Ja, wij kwamen uit alle landstreken bij elkaar, met hetzelfde doel voor ogen. Naar Rome zouden zovele wegen leiden. Ik vraag me af: "Hoeveel lopen ervan dood?"

Geachte lezer,
Ik stel U voor
Lees s.v.p. toch
Dit rijm niet door
Het heeft geen schema
Noch iets van geest
De schrijver hiervan
Is groen geweest.

Wie kon bevroeden
Dat ooit ik mij
Nog eens zou wagen
Aan poëzij.

En dat een kweekje
Als gras zo groen
Dàt zou proberen
Wat dichter doen.

Het is om reden,
sinds kort bekend,
Men is op zoek nu
Nzar jong talent.
Indien gij, lezer,
Ooit kiezen gaat
Kies dan dit groentje
In de Senaat.

DE ONTGROENING

(A TORT ET A TRAVERS)

Een week lang moesten wij, groentjes, het getreiter van de superieure Senaat ondergaan en doorstaan. Er heerste een harde ontgroeningsgeest. De persende druk der Senatoren werd in de loop der week ondragelijk.

Prefect "NERO" de Graaf en consorten voerden ons tot het uiterste. Hij en zijn samenzweerders haalden het bloed onder onze nagels vandaan.

De récreatiezaal was geen récreatiezaal. Het was een afschrikwekkende arena, waar menigeen der groentjes een innerlijke strijd voerde tegen deze astrante, Spartaanse Senaat. Huiverend betraden we dit hol van de leeuw, waar groen de hoofdkleur van het palet was. Was dit ons ontspanningsparadijs? Nee, er werd een verderfelijke sfeer geschapen door de aanwezigheid van de kopstukken, met hun harde, gemene dictatuur. De stentorstem van de bazige prefect der Senaat deed het verlaten biljart trillen en ons sidderen. Niemand had nog animo, een partijtje biljart te spelen, om zelfs nog maar te kaarten. Steeds moesten de eerste cursisten het ontgelden: in de recreatiezaal, op de slaapzaal en elders. "Orde, tucht en netheid" was hun devies. Op overdreven wijze werd deze leuze in praktijk gebracht. Ze vervielen in een Middeleeuwse onderdrukking, die ons uiteindelijk te machtig werd. Dit moesten we verwerken. We vervloekten de Senaat. En wel in het bijzonder de dominerende prefect de Graaf. "Jongens, het is beslist geen Engelse kostschool, hoor!" was ons ingeprent. Jazeker, we ondervonden het de eerste dagen. Aan dit dictatoriaal gezag onderhevig konden we zulke bemoedigende woorden toch niet meer geloven?

Belialeren, dat konden de heren! Schreeuwen, bulderen en berispingen uitdelen, dát was iets wat de heren Senatoren wel aanstond. Dát was een kolfje naar hun hand! Maak van je hart geen moordkuil.

Dat deden we dan ook niet. 's Avonds op de slaapzaal, na de beddeninspectie, als alle gevaar geweken was, kwamen de tongen los. We uitten onze woede tegenover frater Polycarpus, die er echter doodkalm onder bleef. De slaapzaal werd een kermisterrein, we moesten ons toch uitleven?

Met optimisme hebben we ons door deze beruchte week heengeslagen. We hebben het gehaald!

Doch, na dit afkrakende relaas nog een positieve beschouwing.

De ontgroeningssenaat heeft zijn best gedaan. Als ervaren, virtuoze acteurs speelden zij het spel. Zo echt, dat alle eerste cursisten erin gevlogen zijn. Prachtig acteertalent ontplooidde zich. Ik vraag me nog steeds af: "Waarom zijn deze jongens niet naar de Toneelschool gegaan?" "Waarom hebben ze daar hun geluk niet geprobeerd?"

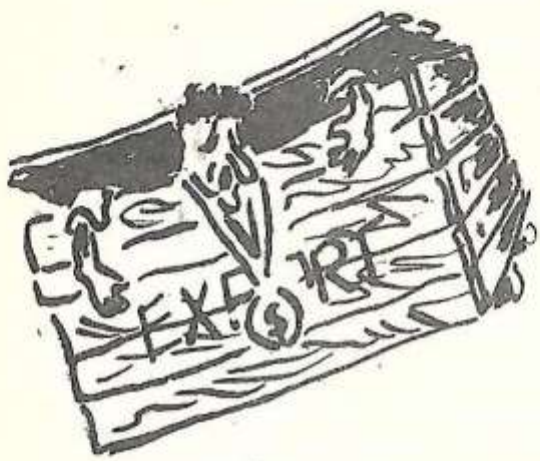
(Dat geluk wordt nu op de Kweekschool beproefd. - Red.)

Indedaad, wij groentjes waren woedend. Maar toch, na de ontknoping, toen we beseften dat de dictatuur ten einde was, konden we toch nog sympathie opbrengen voor de heren Senatoren, die hun spel prachtig gespeeld hadden. De ontgroening is voorbij. Wij zijn waardig geacht op dit instituut te studeren.

ONTGROEN

ontg
in woord

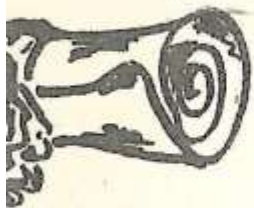
VOL-
WAARDIG
LUDGERIAAN.

TAND-
ONDERZOEK

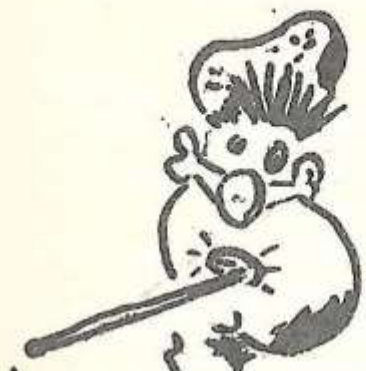
COLNG..
COLNG!!

IGSBUL.

ening

en beeld

WISSELPET-
KOUDE

Ps.

Wij zouden er niet of nauwelijks over gesproken hebben, indien wij maar wat beters wisten om te vertellen. Maar dat weten wij niet. Daarom.

Wij zaten juist in de recreatiezaal te overdenken of het nog de moeite waard was de schreden studiewaarts te richten, dan wel een éénmans brainrust vormen en de tijd doorbrengen in peinzerij over al datgene, dat wij eventueel zouden hebben kunnen verrichten, indien wij ons wel aan onze dagelijkse arbeid gewijd hadden, toen de etensbel ging.

Het was weer eens zo'n vermaledijde zaterdagavond, waarin je je altijd vergiste met etenstijd, omdat de bel doorgaans tegen zevenen luidt.

Wij gingen aan tafel zitten en wachtten tot ook hij binnenkwam. Juist dachten wij erover een woord van protest te doen horen, toen hij snel een kruisteken sloeg en ons zo tot zwijgen dwong. Het gebed duurde - als gewoonlijk - niet lang.

Hij boog daarna het schuldige hoofd en begon verwoed een boterham met margarine te bewerken. De losgebarsten woordenstroom onzerzijds verzachtte allengs. De gewone aarzelingen bij het zien van beleg overwon hij grandioos. Enfin, de gesmeerde boterham verdween, ogenblikkelijk gevolgd door een volgende en derde. Wij keken vol bewondering, met volle mond. Ook wij aten.

Slechts nu en dan werd de stilte onderbroken met een tot ons gericht, nauwelijks verstaanbaar "Tee 'sblieft".

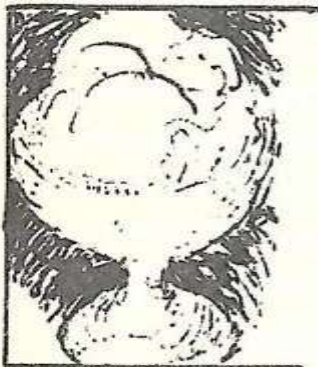
En toen was het brood op. De schaal helemaal leeg.

En de lege schaal grijsde hem en ons schappelijk toe. Als een goede vriend, plotseling, die wij lang gemist hadden. Wij glimlachten naar elkaar, bekeken de balk aan het plafond nauwkeurig en wierpen tersluiks een blik op tafel.

Onbegrijpelijk. De schaal bleef roerloos liggen. Hij bewoog zich wat onhandig. Toen - duidelijk merkbaar voor ons - had hij zijn besluit genomen. Schouderophalend stond hij op en ging naar de keuken. Het vlees is lui, de maag zwak.

Wij slaakten een zucht van verlichting. Men juiche echter nimmer te vroeg. Hij kwam terug met twee hele sneetjes. Alleen voor hem. Voor ons lag ons bord. Op de schaal staarde een kruimel brood ons eenzaam en droefgeestig aan. Vertwijfeld keerden wij ons tot*degene, die onze grootste verwachtingen van het ogenblik daarvoor in zijn keelgat had weggeslokt. Wij overlaadden de kauwende en ongearticuleerde stemgeluiden voortbrengende met de felste verwijten. Hij keek naar de spant aan het plafond. Die zat nog steeds goed. Toch schenen onze woorden indruk te maken. Hij hoorde ons aandachtig aan, onderwijl een slok thee nemend, het hoofd ietwat terzijde gebogen. Toen wij onze verontwaardiging gelucht hadden, boog hij zich voorover, naar ons toe. Strekte de hals. En sprak één woord. Hij zei: "Stik!" Daarop gooide hij er een kruisteken tegen aan en verdween, ons geen verder commentaar waardig achtend. De deur bleef open staan. Wij ruimden de tafel af.

OWEN.

BEN EBBING

- * de gezelligste ijssalón van het Gooi
- * de fijnijsbereider in EXQUISE IJSCOUPES

GRANDIOOS!!

Koninginneweg 165 - telefoon 42062 - Hilversum

ZWERFTOCHT DOOR IERLAND

Het licht niet in mijn bedoeling reclame te maken voor een of ander reisbureau. Maar na mijn zwerftocht door Ierland voel ik mij genoodzaakt de Vastelanders te wijzen op een nogal onbekend vakantieparadijs, dat in ieder geval niet onderdoet voor het dure Côte d'Azur.

Voor velen onder U zal Ierland niet veel meer betekenen dan een gebied waar steeds weer opnieuw depressies ontstaan, die Uw langverwachte dag met zonschijn weer in het water doen vallen.

Het klimaat in Ierland is net zoals in Nederland; tussen de buien door is het ook daar droog en schijnt de zon eveneens naar hartelust.

Het is niet overdreven en onjuist wanneer ik zeg dat de Ier leeft vanuit een warm hart voor vaderlandsliefde, naastenliefde en godsdienst.

"Patrimonism and brotherhood" kennen de Ieren heel sterk doordat ze samen, met elkaar, eeuwenlang hebben geworsteld om de Engelse onderdrukking van zich af te schudden en een onafhankelijk land te worden, met eigen land, taal en godsdienst. Ik zal U niet bezighouden met een uitgebreide beschouwing over de godsdienstige beleving, niet omdat deze minder interessant zou zijn, maar omdat dit te ver zou voeren en bovendien is het voor een toerist meer van belang iets van de taal te weten.

Gedurende de Engelse overheersing (tot 1921) was het onderwijs in de Ierse taal verboden en het leren van de Engelse taal verplicht gesteld voor iedereen. Het gevolg daarvan is dat de huidige bevolking boven de leeftijd van 50 jaar geen onderwijs in het Gaelic (de Ierse taal) heeft gehad.

Na 1921 is een sterke poging gedaan de Ierse taal weer tot gangbare taal op te werken. De onderwijzers volgden cursussen in de Ierse taal, tijdschriften, kranten en andere bladen werden met veel pijn en moeite weer in het Iers gedrukt (de uitgevers waren zelf de taal niet machtig!) Al dit materiaal werd wel onder het volk verspreid, maar kon slechts door een zeer klein percentage gelezen worden.

Nu zijn we een 40 jaar verder. Wat hebben al de pogingen om nieuw leven te brengen in de doodgedrukte Ierse taal voor succes geboekt?

Wat de taal betreft, in Dublin heb ik geen woord Iers horen spreken, alle kranten verschijnen in het Engels, alle radio en T.V. -uitzendingen, op één na, worden eveneens in die taal uitgezonden.

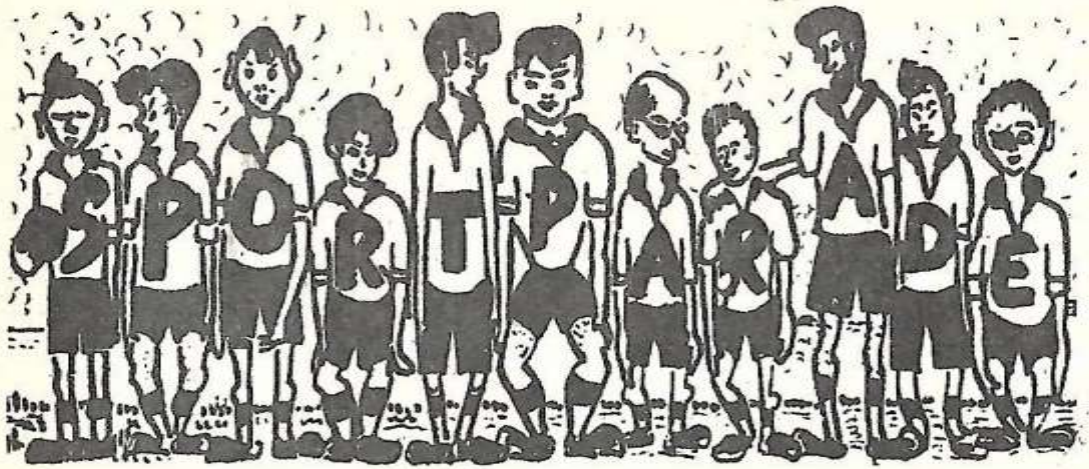
De onderwijzers moeten examen doen in het Gaelic, maar men is zich er van bewust dat een taal die zo lang in onbruik is geraakt en bovendien moeilijk te leren is, daar het zeer weinig overeenkomst vertoont met welke taal dan ook, zeer moeilijk tot een levende is op te werken.

Bovendien heeft de Engelse taal zo'n definitieve intrede gedaan in de hele Ierse wereld dat de Ier er gaan behoefte aan heeft en er niet het werkelijke nut van inziet zijn moedertaal weer tot de gangbare te maken.

Alleen daar waar de Engelse invloed minder sterk is geweest (in de Counties Kerry, Donegal, Galway en Sligo) wordt nog Iers gesproken. De Ieren zeggen dat in bepaalde steden van Ierland (b.v. Dublin) het Engels het zuiverst wordt gesproken. Of het waar is weet ik niet. Wel is bekend dat men ook Engels studeert in Ierland.

Zeer komisch vond ik dat enkele Ieren me er op attent maakten, dat ik het Engels met een Engels accent sprak. Ik maakte hieruit op dat ze trots zijn op hun Engels en dat deze taal werkelijk is uitgroeid tot hun tweede "native tongue".

Ierland, geachte lezer, is het jongste Westeuropese land met de oudste geschiedenis. De "schotel" met wel 70 kleuren groen verweven in een altijd boeiend landschap, met een ongekende gastvrije en hartelijke bevolking, met plekken waar men de stilte en de rust hoort spreken, biedt ook plenty ruimte om er in de toekomst eens een kijkje te gaan nemen.

Na nog maar een goede anderhalve maand te zijn begonnen zijn er reeds allerhande activiteiten te bespeuren bij de verschillende Hios-takken.

Deze zes weken hebben voornamelijk in het teken gestaan van "algemene ledenvergaderingen, waarbij ook de Heer Burie aanwezig zal zijn."

Hij was niet slechts aanwezig, maar hield er daverende speeches bij. Uit alles bleek dat hij iedere tak van sport op de kweekschool een warm hart toedraagt. Achter de schermen verzet hij ontstellend veel werk, waar wij niets van merken. Hij leidt de hoofdbestuursvergaderingen en als een vereniging iets gedaan moet hebben, is dhr. Burie steeds bereid als contactman op te treden. Ik denk hierbij vooral aan Hios-Zwemmen.

ZWEMMEN.

Voorzitter: J. Helmonds.

Secretaris: H. Horsthuis.

2e secretaris: K. Timmermans.

Penningmeester: W. Boekholt.

Na lang wikken en wegen is door Hios-zwemmen een onderlinge competitie georganiseerd tussen de lagere teams. Hierbij heeft het bestuur veel hulp gekregen van de directeur van het zwembad.

De opkomst van de leden op de training is goed. Ik zou zeggen: Houden zo! Probeer nu echter nog op tijd te komen, dan kun je een vol half uur trainen. Dit is zeer belangrijk. Ga het "te laat komen" niet compenseren door na de training te blijven hangen. Dan veroorzaak je opstoppingen in de badhokjes. Er is een financiële regeling getroffen, waardoor het mogelijk wordt een bepaald bedrag op de rekening te zetten, omdat anders narigheid zou kunnen ontstaan bij betaling van de contributie. Tijdens de algemene ledenvergadering merkte dhr. Burie op dat de zwemclub geen papieren leden meer nodig had. "Ben je van plan dit toch te worden, dan doe je ons een plezier er af te gaan. Twee jaar geleden: 19 leden, 7 op de training. Dit nooit meer! Over mijn lijk!"

VOLLEY.

Voorzitter: Fr. Isidorus.

Secretaris: G. van Gulp.

2e secretaris: J. Roerdink.

1e penningmeester: W. Smeets.

2e penningmeester: H. v. d. Slighte.

Evenals bij de andere sporten kan men ook hier van een goede opkomst op de training spreken. Dat er goed en serieus getraind wordt, blijkt uit de resultaten van de onderlinge wedstrijden, en ik zeg niets te veel als ik beweer dat we over de gehele linie, dus zowel het eerste als het zesde team, sterker zijn dan het vorig jaar. Maar laten we ons hier niet op dood staren. Vorig jaar dacht men ook dat men sterk was, maar de eindresultaten wezen anders uit. Frater Isidorus werkt niet alleen om tot een zo goed mogelijke techniek en taktiek te komen, maar vooral om de morele instelling te verbeteren.

Evenals bij zwemmen werd hier een financiële regeling getroffen in verband met de contributie.

In oktober is de competitie begonnen. De uitslagen zijn op het Hios-bord te lezen. Tussen de middagen kan, bij droog weer, gevolleyd worden op het volleyveld. Ook niet-leden kunnen hieraan meedoen. In geen geval mag het voorkomen dat een lid voorrang heeft op een niet-lid bij het meespelen. Wie het eerst komt, die het eerst maalt.

ATLETIEK.

Voorzitter: T. Marneth.

Secretaris: J. Weekamp.

2e secretaris: Jos Peters.

Penningmeester: S. Huitema.

Men is op het ogenblik druk bezig om een afzet te krijgen voor het hoogspringen. Dit is nodig in verband met de voorbereiding op de wedstrijden. Tevens onderzoekt het atletiekbestuur de mogelijkheid om een ring te plaatsen voor de kogelstoters. In het verleden is het maar al te vaak gebeurd dat een Hios-man gediskwalificeerd werd vanwege het overschrijden van de ring.

De trainingsopkomst is nog steeds goed. Op het ogenblik wordt er twee maal per week getraind: een maal op de buitencour en een maal in de bossen. Dit laatste om zich voor te bereiden voor de crosses voor het komende winterseizoen.

Bij enkele wedstrijden hebben de atleten hun visitekaartje al getoond. Vooral de laatste wedstrijd: de keiloop te Amersfoort was hoopvol. We vielen zelfs in de prijzen: bij de heren een 3e plaats en bij de jongens een 5e. En dit nog maar aan het begin van het nieuwe schooljaar!

TENNIS.

Voorzitter: J.W. Geurtsen.

Secretaris: K. Andringa.

Penningmeester: H. Jansen.

Het minder mooie weer heeft ook gevolgen gehad voor onze tennisvereniging. Werden er in september nog wedstrijden gespeeld voor de "ladder" op het ogenblik merken buitenstaanders zeer weinig van de activiteiten. Toch werkt men, want de binnentraining heeft een aanvang genomen. Dit gebeurt in de gymzaal.

De organisatie is perfect. Het bestuur heeft ervoor gezorgd dat ieder lid, alsmede het hoofdbestuur, een gestencild trainingsschema in handen kreeg. Dit is het navolgen waard.

Verder wens ik de tennissers nog enkele droge dagen toe, voordat we weer worden geconfronteerd met sneeuw en ijs.

Sportredacteur

SPORTHUIS DISSE

Emmastraat 36a, Hilversum, Tel. 45289

Voor alle sport- en kampeerartikelen

* atletiekbenodigdheden

* voetbal

* tennis

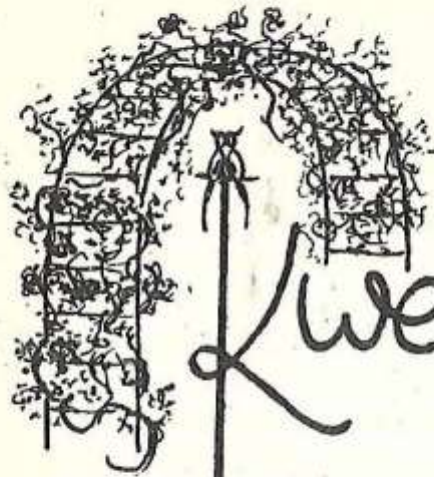
Voor alle sporten de juiste sportkleding

AAN DE ABONNEES

Hierbij verzoeken wij U beleefd het abonnement à f 3, -- voor de 16e jaargang over te maken op girorekening 202936 ten name van "Hoofdredacteur van Hilversum III", Oude Amersfoortseweg 79, Hilversum. U bespaart ons zeer veel werk en U zelf extra kosten.

Wij rekenen op Uw medewerking.

De hoofdredacteur.

Kweekjes rijn- en kronkelpaden..

VRIEND, GA HOGER OP

Rang, klets, boem, bang,
ga weg, vlug, ga weg,
schiet op, ga weg, klets,
hiér, dáár, pats, geef mij die rang.

Het zal, het moet,
opzij, verdomme opzij,
blijf af, doe toch wat,
nog hoger wordt mijn hoed.

Geld, meer geld, geld,
niet jij, ga weg, schiet op, ik wel
klerk, chef, baas
iets beters wordt besteld.

Blijf af, weg jij, schiet op
ontzag, eer, naam, dat is voor mij
ik, niet jij of wij, ik
ga weg jij met je stomme kop.

H. Mullink.

zo maar iets

In een instituut waar pedagogen worden opgeleid en het vak opvoedkunde o. a. de psychologie als hulpwetenschap heeft, zijn in het eerste begin, na de inleiding in de psychologie, gewone gesprekken vrijwel onmogelijk geworden. Men waant zich op de hoogste treden, praat en leeft dus zodanig. In ieder gesprek

wordt bladzijde zo en zoveel uit van Neer betrokken, en soms zelfs terecht. Wij vielen altijd al uit de toon. Niet dat dat erg is. Maar in Neer wordt ook de categorie dromers besproken. Wij zijn zo vrij ons daartoe te rekenen. Zo valt het te verklaren dat telkens wanneer er in de buurt zware theorieën worden verkondigd, wij ons overgeven aan dromerij en "sentimenteel gedoe", zoals men het ons reeds zo dikwijls op die ene juiste wijze heeft weten te belichten, langs tabellen en wetenschappelijke enquêtes van Freud e. a. Op onze schuchtere protesten, dat het menselijk leven, dat de schoonheid en liefde toch niet altijd terug te voeren zijn tot statistisch opgetekende driften, werden wij verpletterd door het antwoord dat zelfs de vraag in diepste wezen een speculatie op de driften was. Waarop wij verder maar hebben gezwegen. Wij hadden bijvoorbeeld graag willen blijven geloven in de sprookjeswereld van elfenkoninginnen en door rozen overwoekerde paleizen.

Natuurlijk, de knappe psychologen hebben het grootste gelijk van de wereld wanneer het aankomt op het vlijmscherp analyseren van de menselijke geest, wanneer het aankomt op tabellen. Zij hebben het grootste gelijk van de wereld, van hun wereld dan. Van die door staalstaven en betonzuilen overeind gehouden maatschappij, die maatschappij van jachtende wezens, eeuwig op zoek naar carrière. Die wereld, waarin de mens zichzelf gevangen weet in de kluisters van het Nu.

Zeker, de gesprekken doen ons leren, doen ons de wereld om ons heen van verschillende zijden beschouwen, en dit is nodig omdat wij een wezenlijk deel uitmaken van haar bestaan. Maar dwingt de nood het gebruik van stalen kluisters? Dreigt men niet vast te raken in de psychologische betonspecie van nog maar een inleiding? Arme.

Wij willen zo graag blijven geloven in een wereld daarbuiten. Daarom die vlucht in dromerij, iedere keer weer.

Hoe verder het schrijven vordert, hoe sentimenteler men pleegt te worden. Omwille van de lezers die het niet met ons eens zijn, ons zelfs walgelijk vinden, willen wij het hierbij laten. Bovendien wordt onze aandacht opgeëist door een gesprek, waarin men de stijgende statistische curve der politiek geïnteresseerden in Nederland bespreekt en over welks kromme men - te oordelen naar de heftige toon van het debat - sterk van mening blijkt te verschillen.

O.K. NIEUWS

geboren

- 10 september: Paul, zoon van L.M. van Berkel ('53-'58) en A.Th.E. van Berkel-Out.
10 oktober: Han, zoon van Ben Bos ('54-'59) en Elly Bos.

verloofd

- 22 september: Mieke Schott en Bert Eerden ('53-'59)
22 september: Annie Bisschops en Jan Jacobs ('56-'61)
13 oktober: Dé Duivenvoorde en Willy Gosselink ('58-'61)

getrouwd

- 13 juli: Els Smit en Ruud van der Veer ('55-'60)
29 juli: Jeanette Rutten en Ad van Ditshuizen ('54-'59)
30 juli: Corrie Aertssen en Dick Dekker ('54-'57)
6 augustus: W.M.M. van der Elst en W.H. van Beek ('51-'52)
14 september: Marlies Cuypers en Gerard Bramer ('53-'59)
21 september: Alice Honkoop en Martien Albers ('52-'57)
30 september: Ans Hemmer en Ben Kemperink ('56-'61)
16 oktober: J.A.F. Vermeulen en Herman Jorna ('58-'61)
23 oktober: Hanny Mols en George Buit ('53-'59)
26 oktober: Gerda Melchers en Ben Gosselink ('52-'57)

WO SIND SIE GEBLEBEN?

Sjoerd van Balen	R. K. Lagere School	Wijtgaard.
Wim Berentsen	R. K. Lagere School	
Jack Bodewes	Militaire dienst	
Ben Böhmer	Meisjes V. G. L. O.	Nieuwkoop.
Jaques Brouwer	R. K. Lagere School	Langeveen.
Jaap Buys	I. V. O. School	Bussum.
Ton Bijman	Militaire dienst	
Hans van Deuren	Meisjes V. G. L. O.	Laren.
Ubbo Drost	Dienstweigeraar; wacht af	
Theo Erinkveld	Militaire dienst	
Jan Geerlink	R. K. Lagere School	Bornerbroek.
Henk Giesen	R. K. U. L. O.	omgeving van Didam.
Joop Jansen	Militaire dienst	
Jurjen de Jong	Militaire dienst	
Guus de Leeuw	R. K. Lagere School	Den Bosch.
Jan Maathuis	Militaire dienst	
Gerard Gregoor	Militaire dienst	
Gerard van der Mast	Militaire dienst, daarna bij Mhr. Sweers in de zaak.	
Wim Scheepstra	R. K. Lagere School	omgeving Ter Apel.
Herman Schuur	Militaire dienst	
Jan Slager	Militaire dienst	
Gerard Slink	Studeert Ned. M. O.	
Henny Straver	Studeert geschiedenis M. O.	Groningen.
Theo Verheyen	Militaire dienst	
Johan Wierenga	Militaire dienst	

PUZZLE

De eerste letters van de gevonden omschrijvingen van de volgende woorden vormen een euvel dat nogal eens op de kweekschool voorkomt.

1. Vervoersmiddel.	6. Operatekst.
2. Kroeg; herberg.	7. Te grote circulatie van ongedekt papiergeld.
3. Werkelijk.	8. Sabotagepleger.
4. Godheid der oude Hindoes.	9. Laagste rang van de hoofdofficieren.
5. Talisman.	10. Uittreksel.

Bij inzending van meer goede oplossingen beslist het lot.

De winnaar ontvangt van de redactie een enveloppe met inhoud.

De oplossing moet uiterlijk vier weken na verschijningsdatum van dit nummer in het bezit zijn van de redactie.

Kronieken.

- 15 juli: De toekomstige overste in enkele befaamde uitlatingen: "Het ritme van de regen" is een zedenverwilderling op noten. Hatspot is eten in de war.
- Tijdens de vakantie: Frater Monulphus, voorheen klassefrater van de 3e cursus, aanvaardt de functie van overste.
- 2 september: Het nieuwe schooljaar begint. Men ziet oude bekenden terug en handen worden gedrukt. Al of niet in stilte wenst men zichzelf en anderen een vruchtbaar studiejaar toe.
- 7 september: Veertig jongens voelen zich zeer verheugd, omdat ze bevrijd zijn van het senatoriale juk, dat roemloos ten onder gaat in veel papier en loos gebrul. De ontgroening is ten einde.
- 16 september: Een derde cursist gaat op weekend en heeft hiermee de school voor het laatst gezien. Is hij te benijden, of te beldagen?
- 16 september: Een vierde cursist wordt midden in de nacht gewekt door een fladderend geluid dat van een vleermuis afkomstig blijkt te zijn.
- 19 september: De derde cursus waagt de eerste voorzichtige pasjes op de glodde dansvloer. Voor sommigen zijn de danspassen zo ingewikkeld dat ze waarschijnlijk moeten denken.
- 19 september: Enkele tweede cursisten verlaten, te oordelen aan de vervaarlijke pruik één hunner, als kunstenaar de lweekschool. Nog tijdens het werk verkoopt een van hen zijn stadsidylle voor f 5,50.
- 21 september: Er heerst rouw in de 5e cursus. De kanarie van Tjitse Bouwmeester is dood. In de middag volgt de plechtige begrafenis.
- 3 oktober: Renovare heeft een fuif, waarbij persé de bok aanwezig moet zijn.
- 5 oktober: De 5e cursus heeft een fuif. Aanleiding: Begin van het nieuwe schooljaar. Men hield ook rekening met de coëducatieve factor.

- 1200/1200*
- ☆ Romans, Jeugdboeken,
Grote sortering pocketboeken
 - ☆ Kantoor-, Teken- en Schrijfartikelen
Vulpennen, Luxe postpapier enz.
 - ☆ Goed verzorgd drukwerk

M. Blommesteijn

Kerkstraat 14
Hilversum
Telefoon 1 62 51

Verhuur zonder chauffeur

TAXI

Gooitax

Telefoon 14646

Voor een bloemengroet bestaat geen afstand meer,
dank zij FLEUROP.....

Bloemsierkunst Mascini verzorgt Uw bloemengroet
door het gehele land, ja door de gehele wereld,
en ook in de kleinere plaatsen.

Vraagt eens vrijblijvend om inlichtingen hierover.
Altijd tot Uw dienst, ook hiervoor is.....

Bloemsierkunst Mascini, tegenover Hotel Gooiland
Langestraat 2 — Hilversum — Telefoon 49394

de zomer komt al dichterbij....

*hoe staat het met Uw uitrusting
voor canyoning en zwemsport?*

*voor deze vrijetijds besteding vindt U in onze zaak een grote
collectie van het meest eenvoudige tot zeer luxe*

Sporthuis ROOVERS

Schoutenstraat 14 — Telefoon 14150 — Hilversum